

Sjećanja - naši nezaboravljeni

Sjećanja na drage kolege

Život škole pravi je život, sa svim svojim srećama i tugama. A kao i kod svakog života, njegov je sastavni dio i umiranje. Odrasli smo, znamo, mora se. Svoje preminule kolege, često već u podmakloj dobi i umirovljene, dolazimo ispraćati na posljednja počivališta, opraštamo se od njih. Sve je to dio života, onog školskog. Ipak, neke su smrti osobito bolne. Tako smo mi, djelatnici I. osnovne škole Bjelovar u posljednjih pet godina izgubili dvoje mladih kolega, dvoje kolega koji bi danas sjedili s nama u zbornici. Samo da su živi.

Stoga, s velikim poštovanjem donosimo naša živa sjećanja na njih!

Diana Radovanović (1973. – 2014.)

Diana Radovanović rođena 26. lipnja 1973. kao Diana Majcan, osnovnu i srednju školu završila je u Bjelovaru, a na Učiteljskom fakultetu u Zagrebu diplomirala je 1997. godine. Stekla je zvanje diplomirane učiteljice razredne nastave i odmah se zaposlila u I. osnovnoj školi Bjelovar. U početku je radila kao učiteljica u našim pod-

ručnim školama u Klokočevcu, Cigleni i Novim Plavnicama, a posljednjih godina u matičnoj školi, u Ulici Željka Sabola. Uz svakodnevnu brigu za obitelj ostvarila je profesionalne uspjehe koje dosegnu samo rijetki.

Završila je poslijediplomski studij odgojnih znanosti i stekla zvanje magistricice odgojnih znanosti, postala je učiteljica mentorica i učiteljica savjetnica. Osim redovnog rada u razredu, gdje je ispratila četiri generacije učenika, bavila se vrlo uspješno dječjim radio-novinarstvom. I sama je kao dijete i studentica bila uspješna radio-novinarka pa je svoju ljubav prenijela i na učenike. Suradivala je s obrazovnim programom Radio Zagreba, a kao mentorica učenicima redovito je bila pozivana na državne smotre dječjeg literarnog, dramskog i novinarskog stvaralaštva jer je u radijskom dječjem novinarstvu doista bila najuspješnija u županiji. Bavila

se stručnim radom, održala je niz referata na stručnim skupovima učitelja na županijskoj i državnoj razini, objavila je niz stručnih i znanstvenih radova i metodički udžbenik „Nastava usmjerena na učenike“. Organizirala je gradska i županijska natjecanja i smotre, sudjelovala u znanstvenoistraživačkim projektima i bila mentorica brojnim pripravnicima. Vodila je podružnicu Sindikata Preporod u našoj školi.

I sve je to ta lijepa žena odradila sa smiješkom, i činilo se, nevjerojatnom lakoćom. Imala je karakter nesklon dramatiziranju, bila je razborita i smirena. I sve je obavljala sa smiješkom. Voljela je svoje učenike, a suvremene metode poučavanja primjenjivala je na zadovoljstvo učenicima i njihovim roditeljima. Voljela je izvrsnost u svemu i od te su njene sklonosti najviše koristi imali njeni učenici. Njihova je učiteljica uvijek našla načina da svima bude dobro. Među kolegama je širila optimizam, s njom nije bilo prepirki i sporova. Voljela je putovanja, lijepu odjeću, parfeme, svoje prijateljice na „Babinjaku“ i, iznad svega, svoju obitelj. Bilo je ugodno gledati je kako živi svoj život, kako uživa u njemu.

Sav taj život u svoj svojoj raskoši iznenada je nestao prije pet godina. Teška, nevidljiva bolest odnijela je našu dragu Dianu. Zbunjeni smo i preko svake mjere tužni zbog toga, ali zahvalni i zadovoljni što smo imali priliku biti blizu osobi koja je s takvim žarom živjela život.

Zoran Cvetkov – Cova (1963. – 2015.)

Zoran je rođen u našem gradu 1963. godine, kao treće dijete u građanskoj obitelji Cvetkov. Odrastao je okružen ljubavlju svojih roditelja i svojih sestara Branke i Danke, koje su uz njega stajale sve do posljednjih minuta života. Naša kolegica Maca Kovarik bila mu je razrednica u osnovnoj školi. Bio je veseo, duhovit, neki kažu i natprosječno inteligentan dječak, koji je volio i sport i knjigu. U srednjoj upravno-pravnoj školi bio je omiljen među svojim, mahom ženskim, razrednim kolegama. Onako visok, veseo, vječito radostan i osjećajan, bio je prijatelj mnogima. Volio je glazbu, a osobito ples. Ritam je naprosto bio u njemu. I kad bi, a tome smo često svjedočili na našim školskim feštama, dama zamoljena za ples potražila izgovore u isprici da ne zna plesati, Zoran bi samo kazao: „Ma, nema veze, pusti se...“ On bi poveo, a pokreti bi išli glatko i skladno. Volio je glazbu svoje mladosti, Parni valjak, Bajagu, Riblju čorbu. Već tada pokazao je veliko zanimanje za knjigu. Čitao je ozbiljne, filozofske knjige, kakve njegovi razredni kolege nisu ni gledali. Zanimale su ga tajne živo-

ta, pitanja pravde, jednakosti, ljubavi. Njegovi su interesi bili odraz njegove tankočutne prirode, a njima je i nehotice rušio stereotype o sportašima. Jer, u ranoj je mladosti Zoran bio sportaš koji obećava. Kao mladić, igrao je rukomet u prvom timu legendarnog Bjelovarskog Partizana, gdje je bio predložen za omladinsku reprezentaciju bivše Jugoslavije. Ta ljubav prema lopti i pokretu odvela ga je na zagrebački kineziološki fakultet, koji je s lakoćom završio, stekavši zvanje profesora tjelesne i zdravstvene kulture.

Svoje je znanje odmah počeo dijeliti radeći kao teniski i rukometni trener. Trenirao je juniore RK Bjelovara, kao i djevojčice u Ženskom rukometnom klubu i rukometnoj školi. U poslu je bio profesionalan, ali vedar, otvoren, ležeran, komunikativan. Bio je upravo onakav trener kakvoga djeca vole. Među prvima je u Bjelovaru vodio tenisku školu. Jedna se naša kolegica sjećala kako su u generaciji 2004./2005. gotovo svi učenici kao izvanškolsku slobodnu aktivnost imali tenis. Bilo je to popularno, bilo je to zato što im je njihov učitelj i razrednik pokazao i prenio radost bavljenja sportom.

Zoran je nakon studija prvo kratko radio u Osnovnoj školi u Čazmi, a potom se zaposlio u našoj I. osnovnoj školi u Bjelovaru. Dobro se uklopio u kolektiv, svi su odmah vidjeli da imaju posla s radišnim i talentiranim mladim kolegom. Bio je uspješan razrednik, odgajao je djecu i surađivao uspješno s roditeljima s nekom urođenom lakoćom i ležernošću. Njegovi će prijatelji reći kako to nije ni čudo, kad je bio „dobrica“ – nesklon konfliktima, dobar prema svima. I ovdje je s mnogo elana i veselja trenirao dječake rukomet, nogomet i košarku. Vođene njegovom zviždaljkom, brojne su se školske sportske ekipe s raznih natjecanja vraćale s pe-

harom u ruci. Djeca su se tome radovala. Zoran ih je učio i pobjeđivati i gubiti.

I na privatnom planu „mu je išlo“. Oženio se, dobio sina. Jednog pa drugog. Vito i Ivan bili su do kraja njegova velika ljubav i njegov ponos. Sjećamo se kako bi svako toliko prilazio kolegama koji su im bili učitelji da pita: „Kako moj mali?“

Zoran ne bi volio da ga ovoliko hvalimo. Da smo mu mogli dati na autorizaciju ovaj tekst, rekao bi: „Ma, ne treba to toliko, šta me toliko hvališ.“ Rekao bi to zato što je prirodno bio skroman, običan, neopterećen. A rekao bi i zato što, zbog svega što se dogodilo kasnije, nije bio previše ponosan na sebe.

Kao vrlo mlad, kao čovjek u naponu snage, Zoran se razbolio. Uz podršku obitelji nadvladao je zloćudni tumor i vratio se „u normalu“. Ipak, ništa više nije moglo biti kao prije. Ovaj svakom prihvatljiv, lijep, vedar, rekli bismo, sretan život polako se istopio pred novom bolešću.

Tumor se, nažalost, vratio, proširio se, tijelo je postalo previše bolesno da bi moglo dalje. I, premda bismo vječno htjeli da život bude bajka sretnog svršetka, on nam se neprestano otkriva kao grubo poligon za učenje. Kao da je svemu ovome življenju smisao da postajemo bolji. A kako nas Zoranova priča uči da budemo bolji? O, uči, itekako! Ona nas naprosto zove na mekoću, na razumijevanje onoga što naizgled ne možemo razumjeti, na oprost, na boravak u tom prostoru gdje vodimo svoje nutarnje bitke.

Hvala ti na svemu što si svakome od nas ovdje dao!

Sanja Sabljak